

i Haaret og kaster hende ind i den mørke Arrest, og det med Pigebarnet, der straffes med et Ris bundet af Stikkelsbærgrene, indtil Barnet er blevet blodigt. Det er bevidnet af disse tre 15—16 Aars Piger ved Vidneforhørene i Aarhus, og de have aflagt Ed paa det. For saa vidt har det ærede Medlem jo Ret i sine Ytringer i Dag og har for saa vidt et stærkt Stæde.

Men er det nu ikke mærkeligt — og det passer udmærket med, hvad jeg sagde før om disse Børns Naturel —, at i samme Sommer, som disse Vidnesbyrd ere aflagte, have to af disse Pigebørn, der have aflagt Ed, skrevet Breve til deres Plejemoder, Fru Bransholm, som aande den inderligste Tilfredshed med deres Plejehjem og ere fulde af Tak til deres Plejemoder. Disse Breve ere komne mig i Hænde, men man er jo næsten bange for at tale om private Breve i disse Dage, og min Hjemmelsmand er ikke Stæde. Det er det ærede Medlem for Vinderupkredsens (A. Andersen), i hvis Valgkreds Hebron ligger. Han har faaet disse Breve tilsendte. Han vil nemlig ogsaa, saa vidt jeg ved, tale om denne Sag, hvad der er ret naturligt, jeg kan jo kun tale mere i Almindelighed. Den ene af disse Piger, der nylig have aflagt Ed i Aarhus, hedder Kirstine Nielsen. Hun skriver i denne Sommer — læg Mærke til, hvilken Illustration det er paa min Karakteristiks Rigtighed — et Brev til Fru Bransholm med Overskriften: „Kære Moder!“ Det første af Brevet beretter om, hvordan hun har det. Hun takker for et Brev, hun har modtaget, og siger til Fru Bransholm: „Du maa ikke være vred,“ o. s. v., det er ligegyldige Ting, hvor hun blandt andet taler om sin Plads. Men saa skriver hun: „Jeg vilde ønske, at vi vilde ses engang hernede paa Jorden, for at jeg kan gøre det godt, som jeg har gjort galt. Nu kan jeg ikke skrive mere denne Gang, for det gør saa ondt i mine Øjne“ — hun har nemlig daarlige Øjne — „saa jeg kan ikke se mere. En kærlig Hilsen til eder alle, men først og sidst til dig, min egen Moder — maa jeg ha Lov til at kalde dig det?“

Kristine Nielsen.

Naar I blive fotograferede alle sammen, maa jeg saa faa det, jeg længes efter at se jer.“

Det har hun skrevet nogle Maaneder, før hun i Aarhus har aflagt dette stærke Vidnesbyrd mod sin Plejemoder, som hun her beder om at faa Lov at kalde Moder, og om hvem hun siger i Aarhus, at af alle Mennesker paa Jorden kan hun mindst lide

Fru Bransholm. Det er hendes Vidneforklaring. (Afbrydelse!) Det ærede Medlem afbryder mig med en Bemærkning, som jeg ikke synes er ganske paa sin Plads, thi Brevet er jo skrevet fra hendes Kondition, det Sted, hvor hun var flyttet hen i Tjeneste efter at være kommen fra Plejehjemmet — hun er jo en 16aarig Pige. Jeg har et andet Brev, som er Mage til dette, der er næppe Grund til at spille Tiden med det. Det er fra en af de andre Piger.

Formanden: Jeg vilde finde det heldigt, at der ikke oplæses flere Breve.

Jensen-Knudstrup: Det indeholder det samme: „Kære, gamle, gode Plejemoder“. Mine ærede Tilhørere ville skønne, hvor alvorlig en Sag det er at bringe disse Børn ind i en oprivende Kamp om, hvem der har dem paa sin Side, og man vil forstaa, hvor meget saadanne Børns Vidnesbyrd og Udtalelser ere afhængige af, i hvilken Situation de befinde sig. Som jeg sagde før, der er intet fæstnet hos dem, de ere ganske uberegnelige.

I de Ytringer, jeg her fremsætter, ligger ikke i nogen Maade nogen Antydning af, at der er øvet en uberettiget og uforansvarlig Paavirkning, aldeles ikke. Men det er et stærkt Vidnesbyrd om, hvor varsomt man skal fare frem med at kræve Edsafleggelse af saadanne Børn i den Alder, hvor der slet ingenting er fæstnet, hvor der slet intet fast Forhold er til Sandhed og Løgn, thi det er ganske flydende og kan endog være det langt senere end 15—16 Aars Alderen. Jeg vil antage, at enhver Bestyrer eller Bestyrerinde af et saadant Hjem, der ser sine Plejebørn bragte i den Situation, at der af dem kræves Vidnesbyrd, som forlanges beedigede, maa sige: Er det muligt at undgaa, at mine Plejebørn komme til at staa saadan, vil og bør jeg forhindre det. Jeg ved ikke, om det er Grunden til, at Fru Bransholm har standset Sagen mod det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), det skal jeg ikke blande mig i.

Men ogsaa andre Sider af Materialet ere vanskelige. Man kan komme til en saadan Anstalt og den ene Gang faa et ypperligt Indtryk af den, og man kan blive overrasket ved, at man næste Gang faar et derfra meget forskelligt Indtryk. Derfor ser man de mest afvigende Domme fældede. Det ærede Medlem for Aarhus er selv et Vidnesbyrd om, hvor hurtigt ens Dom kan skifte. Den højtærede Justitsminister har allerede gjort opmærksom